

Եկեք ինձի, բոլոր յոգևած ու քեռնաւորուածներ...

Մատթեոս 11.28

ԲԱՐԻ ԼՈՒՐ

Հունիս, 2021թ.
ՁԴ (128)

Լույս է տեսնում 2009թ. խալիսից

ԱՐԹՈՒՆ ԼԻՆԵՆՔ ԵՎ ԽՈՒՍԱՓԵՆՔ
ՍԱՏԱՆԱՅԻ ՈՐՈԳԱՅԹՆԵՐԻՑ

ՃՇՄԱՐՏՈՒԹՅՈՒՆ ԽՈՍԵՆՔ
ՄԵՐ ՍՐՏԵՐԻ ՄԵԶ

ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐ

**ՔԱՐԻ
ԼՈՒՐ**

ԱՄՍԱԳԻՐ

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

Հուլիս 2024թ. №7(128)

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՅԵՔ

Մամիկոն Ղազարյան Արթուն լինենք և խուսափենք սատանայի որոգայթներից.....	1
Հրայր Ամիրբեկյան Ճշմարտություն խոսենք մեր սրտերի մեջ.....	4
Քննեցե՛ք հոգիները.....	8
Արդյո՞ք հալածանքներն ավարտվել են.....	12
Աստված ամենակարող ու ողորմած է.....	16

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ թերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Քարի Լուրն ու ցանվեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և հավիտենական կյանք ունենան:

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք ձեր դիտողությունները, առաջարկությունները, նվիրատվությունները ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները: Հեռ.՝ 093-532-526, 093-954-930

ԱՐԹՈՒՆ ԼԻՆԵՆՔ ԵՎ ԽՈՒՍԱՓԵՆՔ ՍԱՏԱՆԱՅԻ ՈՐՈԳԱՅԹՆԵՐԻՑ

Սիրելիներ, եթե հիմա ինչ-որ մեկն ասի, որ ինքը չի գայթակղվում գայթակղություններով գերլեցուն այս աշխարհում, թող մեզ պատմի, թե ինչպես է հասել այդ հաղթությանը, մենք էլ իր ետևից կգնանք: Այս աշխարհի հրապուրանքներն ու գայթակղությունները կան ու մնում են բոլորիս համար, հատկապես՝ երիտասարդների:

Այդ ամենի սկիզբը դրվեց Դրախտի պարտեզում, որտեղ սատանան Եվային գայթակղեց արգելված ծառի պտուղով: Այսօր այդ գայթակղությունները բազմազան են ու բազմապիսի, սակայն Աստված Իրեն սիրողներին տալիս է հաղթություն: Ինչո՞ւ Տեր Հիսուս Քրիստոսը խոստացավ լինել մարդկանց հետ մինչև աշխարհի վերջը, որովհետև մարդն իր ողջ կյանքի ընթացքում փորձությունների ու գայթակղությունների է հանդիպում, որոնցից ազատողն Ինքը՝ Տեր Հիսուս Քրիստոսն է:

Ծննդոց գրքում Ենովքի մասին գրված է, որ նա 65 տարեկանից Աստծու հետ էր քայլում, այդ պատճառով էլ նրա համար այլևս տեղ չգտնվեց երկրի վրա, և Աստված նրան հափշտակեց:

Սատանան բոլոր դարերում մարդկանց օգտագործել է որպես գործիք. ինչպես Սուրբ Հոգին է գործում մարդկանց սրտերի հետ, այնպես էլ՝ սատանան: Օրինակի համար, եթե կարդանք Ծննդոց գրքի 34:1-12 համարները՝ կտեսնենք, որ սատանան սյուրեմացիների թագավոր Եմովրի շուրթերով Հակոբին ոչ միայն խնամություն էր առաջարկում, այլ նաև. «... մեզի հետ բնակեցեք ու այս երկիրը ձեր առջև պիտի ըլլայ. անոր մեջ բնակեցեք ու առուտուր ըրեք և անոր մեջ կալուածքներ ստացեք»:

Ո՛չ Հակոբը, և ո՛չ էլ նրա որդիներից որևէ մեկը այդ գայթակղությունով չգայթակղվեց: Հաջորդ՝ 35-րդ գլխում կարդում ենք, որ երբ Հակոբը նեղության մեջ էր, նա Աստծուն աղաղակեց, և այդ նեղությունն օգնեց Հակոբին, որ իր աչքերը բացվեցին: «....Եւ Յակոբ իր ընտանիքին ու բոլոր իրեն հետ եղողներուն ըսաւ, Ձեր մեջ եղող օտար աստուածները վերցուցեք, ու մաքրուցեք և հանդերձնիդ փոխեցեք. Ու ելլելով դէպ ի Բեթէլ վեր երթանք. ու հոն սեղան մը շինեն Աստուծոյ, որ իմ նեղութեանս օրը ինձի լսեց, ու իմ գացած

Յուլիս, 2024թ., Մ 7 (128)

ճամբուս մէջ ինծի հետ էր: Եւ իրենց ձեռքը եղած բոլոր օտար աստուածները ու իրենց ականջները եղած օղերը Յակոբի տուին. և Յակոբ թաղեց զանոնք Միքէմի մօտ եղած բեւեկնիին տակ» (Ծնն.35:1-4): Այդ նեղությունը Հակոբի տան մէջ արթնություն սկսեց: Մինչ այդ Հակոբը չէր ասում, թե՛ օտար աստվածների կուռքեր մի պահեք, կամ օղեր մի կախեք... բայց այդ նեղությունը նրան ստիպեց, որ դառնա Եսաւի բարկությունից իրեն փրկած Աստծուն:

Սիրելիներ, այսօր գայթակղություններն ու հրապուրանքները շատ շատ են: Անօրենն ամեն բան անում է, որ մարդը մի բանով կապված լինի աշխարհի հետ: Հիշո՞ւմ եք, երբ Մովսէսը գնաց փարավոնի մոտ, փարավոնը համաձայնեց, որ միայն տղամարդկանցով գնան Աստծուն պաշտեն, իսկ կանայք ու երեխաները մնան, հետո համաձայնեց, որ կանայք ու երեխաներն էլ գնան, սակայն իրենց ունեցվածքը թողնեն:

Եվ դրան ի պատասխան Մովսէսն ասաց, որ մի կճղակ էլ իրենց ունեցվածքից չի մնա:

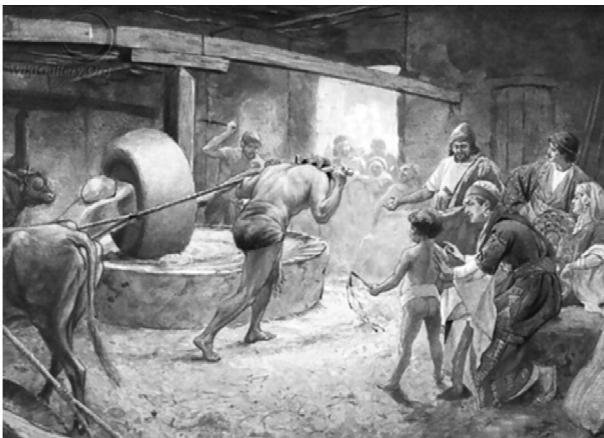
Հետագայում տեսնում ենք, որ այն ժողովուրդը, որն իր ողջ ունեցվածքով դուրս էր եկել Եգիպտոսից, տրտնջում ու դժգոհում էր Մովսէսի ու Աստծու դեմ, ուր մնաց՝ իրենց ունեցվածքը թողած լինեին Եգիպտոսում:

Տիրոջ հետ մտերիմ հավատացյալի աչքերը բաց են, և նա տեսնում է, թե որտեղից է հրապուրանքը, որտեղից են գայթակղությունները: Դ Թագ. 9:30-31 խոսքերում գրված է. «Եւ Յէու Յեզրայէլ եկաւ. Ու երբ Յեզաբէլ լսեց՝ իր աչքերուն ծարոյր դրաւ և իր գլուխը զարդարեց ու պատուհանէն կը նայէր: Ու երբ Յէու դռնէն ներս կը մտնէր, անիկա ըսաւ, Միթէ իր տէրը մեռցնող Չամբրի յաջողութիւն գտա՞ւ»: Տեսե՛ք, թե ինչն է հետաքրքիր. Հեզաբելը գիտեր, որ իր վերջը եկել է, բայց միևնույնն է, ուզում էր մեկին էլ գայթակղեցներ ու իր որոգայթը գցեր: Բայց փառք Աստծու, որ Հէուն արթուն էր և չտրվեց Հեզաբելի սեթևեթանքներից, ու կատարվեց այն, ինչ մարգարեացել էր մարգարեն:

Նույնպիսի գայթակղության զոհ դարձավ Սամսոնը, որը երիտասարդ ուխտավոր էր, նրա վրա Աստծու գործությունը կար, և ոչ մեկը նրան որևէ բան անել չէր կարողանում: Սակայն մի օր նա Փղշտացիների մոտ ելավ և մի կնոջ տեսավ, որն իր աչքին հաճելի երևաց, և այդ մասին նա իր ծնողներին ասաց: Սամսոնն իր կամքը հայտնեց, այն է՝ ցանկանում է ամուսնանալ այդ կնոջ հետ: Նա լավ գիտեր, որ Փղշտացիների հետ իրենք գործ չպետք է ունենան, սակայն իր աչքին հաճելի

եղածը գերադասեց Աստծու կամքից: Եվ ի՞նչ տեղի ունեցավ. Տիրոջ զորությունը նրանից հեռացավ, և նա դարձավ սովորական մարդ:

Երբ հավատացյալը դուրս է գալիս Տիրոջ Խոսքից, սատանան իրավունքով մոտենում է նրան՝ փակում է աչքերը, ականջները, կարծրացնում է սիրտը: Սամսոնի զորությունը նրա բազուկների մեջ էր. ինչ որ անում էր՝ ձեռքերով էր անում, սակայն ի՞նչ արեց անօրենը. սատանան հանել տվեց այն աչքերը, որոնցով գայթակղվել էր Սամսոնը: Նրան լծեցին ջրաղացի քարին և ինչ որ լցնում էին՝ այն էլ աղում էր:

Սիրելի՛ երիտասարդներ, խոսքս հատկապես ձեզ են ուղղում. սատանան կուրացնում է նրա աչքերը, ով անցնում է կարմիր գիծը: Նրա օգուտի համար խոսում են հայրը, մայրը, եղբայրը, քույրը... ոչ մի ազդեցություն չի թողնում, որովհետև նա արդեն հոգևոր կույր է: Առակաց գրքում մեղքին հետևող մարդը համեմատվում է սպանդանոց գնացող արջառի հետ: Սամսոնը վերջում իր մահկանացուն կնքեց պիղծերի, անմաքուրների ու կռապաշտների հետ:

Սիրելիներ՛, Տերը մեզ չի կանչել պիղծ կյանք ապրելու համար, Նա մեզ կանչել է, որ մենք միշտ մեղքին ու գայթակղությանը հաղթող լինենք: Գրված է, որ երիտասարդներն ուժեղ են Աստծու Խոսքով, որը նրանց մեջ բնակված է, և այդ զորությամբ էլ չարին ու մեղքին հաղթում են:

Եզրասի 9:11-12 խոսքերում կարդում ենք. «...Չորոնք քու ծառաներուդ, մարգարէներուն, ձեռքով պատուիրեցիր՝ ըսելով, Այն երկիրը ուր պիտի մտնէք զանիկա ժառանգելու համար, զարշելի երկիր մըն է, երկիրներու ազգերուն զարշելի պղծութիւններովը լեցուն. որովհետև զանիկա ծայրէ ծայր իրենց անմաքութիւնովը լեցուցեր են: Ուրեմն ձեր աղջիկները անոնց որդիներուն չտաք, ու անոնց աղջիկները ձեր որդիներուն համար չառնէք, և յաւիտեան անոնց խաղաղութիւնը ու երջանկութիւնը չփնտռէք, որպէս զի ուժովնաք ու այն երկրին բարիքը ուտէք, ու զանիկա ձեր որդիներուն յաւիտեանական ժառանգութիւն թողուք»: Ուշադրություն դարձրեք, թե ինչ է ասում Տերը. «յաւիտեան անոնց խաղաղութիւնը ու երջանկութիւնը չփնտռէք»: Չի ասում մի որոշ ժամանակ, կամ հարյուր տարի... ասում է՝ հավիտյան, այսինքն՝ երբեք, ոչ մի դեպքում, ոչ մի պարագայում...

Սիրելիներ՛, բոլորս էլ գիտենք, որ շատ ծանր ու դժվար ժամանակներ ենք ապրում, բայց միշտ հիշե՛ք, ով որ Տիրոջ հետ կապ ունի, նրա աչքեր բաց են, ու ինքն արթուն է որոգայթներից խուսափելու հարցում:

Մամիկոն Ղազարյան

Թուրքա, 2021թ., Մ 7 (128)

ԾՇՄԱՐՏՈՒԹՅՈՒՆ ԽՈՍԵՆՔ ՄԵՐ ՄՐՏԵՐՈՒՄ

Մոլորի բնության դեմ պայքարելու և նրա արտահայտությունները քչացնելու նպատակ դնելու փոխարեն մենք կարող ենք ավելի պարզ բան անել՝ մեր սրտերում ճիշտ խոսել: Երբ Նեեման ասորին բժշկության նպատակով եկել էր Եդիսեի մոտ, մարգարեն նրան ասաց, որ պետք է յոթ անգամ Հորդանանում լողանա: Այս բանը նրան վրդովեցրեց, սակայն ծառաները նրան հետաքրքիր խոսք ասացին, թե՛ եթե մարգարեն մի դժվար բան ասեր, չպիտի՞ անեիր:

Զե՞ որ ասվածը հասարակ բան է, ինչո՞ւ չանել: Հիմա եթե մենք ենթադրում ենք, թե Աստված ասել է, որ պետք է կռվենք ու հաղթենք «գողիաթին,

փարավոնին», մեր մեջ եղած նախանձին կամ հպարտությանը, դժվար բանի ենք մենք ձեռնամուխ լինում: Բայց Աստված մեզ շատ պարզ ու հեշտ բան է ասել՝ պետք է ուղղակի ճիշտ խոսել. «Տե՛ր, ո՞վ պիտի կենայ քու վրանիդ մեջ, ան որ անմեղությամբ կը քալե, ու արդարությամբ կը գործե, և ճշմարտությամբ կը խօսի իր սրտին մեջ» (Սաղ. 15:1-2):

Երբ Իսրայելը Եգիպտոսից դուրս էր եկել, բոլորն ապրում էին վրանների մեջ, սակայն մի հատուկ վրան կար, որտեղ Տիրոջ ներկայությունն էր: Եթե մենք մտնենք այն վրանի մեջ, որտեղ Տիրոջ ներկայությունն է, մենք կհանդիպենք Նրան:

Ո՞րն է այն ճշմարտությունը, որը պիտի խոսենք ու չենք խոսում, և ո՞րն է այն սուտը, որը խոսում ենք ու չպետք է խոսեինք:

Սիրելիներ, ի՞նչ ենք սուտ խոսում մեր սրտերում. փորձենք բացարձակ անկեղծ լինել, չե՞ որ Աստծու առաջ ենք կանգնում: Տեսե՛ք, Աստված դժվար բան չի ուզում, սակայն մարդուն թվում է, թե ինքը մի շատ դժվար բան պիտի անի, որ Տիրոջը հանդիպի: Սակայն Սուրբ Գիրքն ասում է՝ ով որ «ճշմարտությամբ կը խօսի իր սրտին մեջ», նա կհանդիպի Տիրոջը: Սիրելիներ, հիմա

եկեք ճշմարտություն խոսենք մեր սրտերի մեջ, որպեսզի հավատալով Աստծու Խոսքին՝ հայտնվենք Նրա վրանի մեջ:

Եսայի 53:1-3-ում կարդում ենք. «Ո՞վ հաւատաց մեր տուած լուրին, ու Տէրոջը բազուկը որո՞ւ հայտնուեցաւ: Քանզի անիկա անոր առջև մատաղատունկի պէս, և ծառաւոտ երկրէ ելլող արմատի պէս բուսաւ. անիկա կերպարանք կամ վայելչութիւն չունէր՝ որ անոր նայէինք, ոչ ալ այնպիսի երեսոյթ մը՝ որ անկէ ախորժէինք: Անիկա մարդոցմէ անարգուեցաւ ու երեսէ ձգուեցաւ, եւ անկէ երես դարձնելու մարդու պէս եղաւ, անարգուեցաւ ու զանիկա չյարգեցինք: Մի ալ պարզ բան է գրված նաև Հակոբոս 2:1-4 խոսքերում՝ այն մասին, որ եթե ժողովարան մտնի մեկը շքեղ հանդերձներով ու թանկարժէք զարդերով, ու նրան առաջնորդենք դեպի լավագույն տեղը, իսկ այն մյուսին, որ ցնցոտիներով է, թողնենք ոտքի վրա կանգնած, կամ առնվազն նստեցնենք դռան մոտի աթոռին: Ստացվում է, որ այն հարուստ արտաքին ունեցողին հարգում ենք, իսկ այն աղքատին՝ ոչ: Ամբողջ հարցը սա է. «Ո՞վ հաւատաց մեր տուած լուրին...»: Սա Եսայու մարգարեությունն է Քրիստոսի գալու մասին (Ես. 53:1-3):

Սիրելիներս, մենք ուզում ենք ճշմարտություն խոսել մեր սրտերի մեջ: Ասենք՝ խոսում ենք մի երիտասարդ աղջկա հետ, որ բացարձակ անկեղծ է, ու նա կիսվում է մեզ հետ իր սրտի եղածը, թե ի՞նչ պետք է լինի, որ ինքն

իրեն լավ զգա. հեղինակավոր եղբայրներն իրեն ուշադրություն դարձնեն, ինքը լինի աչքի ընկնող արտաքինով, ամուսնանա իր հավանած եղբոր հետ. ա՛յ, այդ ժամանակ երջանիկ կլինի: Նույնը կարելի է ասել եղբայրների մասին. ա՛յ, եթե այն գեղեցիկ քույրն իրեն ուշադրություն դարձներ, լավ աշխատավարձով աշխատանք ունենար, մի ճոխ մեքենա վարեր, այդ դեպքում երջանիկ կլիներ: Հիմա, սիրելիներ, անկեղծորեն ձեր սրտերը քննեք ու տեսե՛ք, թե ձեզնից քանիսն են այդպես մտածում: Եկե՛ք անկեղծ լինենք և ասենք, որ մենք բոլորս էլ մեղավոր մարդ ենք, ու այդպիսի մտքերը մեզ խորթ չեն եղել, սակայն օրերից մի օր անկեղծ խոսել ենք մեր սրտերի մեջ... Սա ի՞նչ է նշանակում: Թող Աստված ների այն խոսքերի համար, որ հիմա պետք է ասեն: Ասենք՝ մի տեղ հավաքված ենք, և Հիսուսը ներս է մտնում: Մենք Նրան ասում ենք. «Չենք ուզում Քո երեսը տեսնել, մենք Քեզ արհամարհում ենք: Ներս մի՛ մտիր, դո՛ւրս արի, կամ էլ դռան մոտ նստիր»: Հիսուսն ասում է. «Ես եմ կյանքը», իսկ մենք Նրան պատասխանում ենք. «Ի՞նչ ես խոսում, Դու ի՞նչ կյանք ես: Դու սուտ ես ասում, Դու ինչպե՞ս կարող ես լինել մեր կյանքն ու ուրախությունը: Մենք գիտենք՝ որն է մեր կյանքը»: Որպես կյանք մենք Նրան բացարձակ արհամարհում ենք: Ինչքան որ մարդը սրտանց հավատում է, որ ինքն այսինչ մեկի հետ ամուսնանա, այսինչ պաշտոնն

Թուֆա, 2021թ., Մ 7 (128)

ունենա, այնինչ մեքենան վարի՝ երջանիկ կլինի, ճիշտ այդքան էլ սրտանց արհամարհում է Հիսուսին՝ որպես երկրնքից իջած կյանքի:

Վանաձորում մի ընտանիք բաժանվել էր եկեղեցուց: Երբ խոսում էինք եղբոր հետ, եղբայրը շատ վշտացած պատմում էր, որ այդ բաժանվողներից մեկը մի օր տեսիլք է տեսնում՝ հավաքույթի ժամանակ մեկը ցանկանում է մտնել դահլիճ, սակայն հերթապահները նրան ներս չեն թողնում, այդ անձնավորությունն էլ վիրավորվում է ու հեռանում: Եղբայրը վագում է այդ անձնավորության ետևից, որ ետ բերի: Երբ հասնում է նրան ու ձեռքից բռնում թերթում է դեպի իրեն, տեսնում է, որ Հիսուսն է: Ասում են, որ այդ տեսնող եղբայրը խիստ վախեցել էր, սակայն եթե խորը քննում ենք, թե ինչու դուրս արեցին Հիսուսին, ստացվում է, որ իրենց սրտերում ճշմարտություն չեն խոսում: Նրանց համար կյանքը իրենց անձի փառքն է, ոսկեղենն ու թանկարժեք ակնեղենը, պաշտոնն ու շքեղ մեքենաները: Պատմում են, որ Հոլանդիայում մի քարոզիչ ժամուկես խոսել է այն մասին, թե Աստված իրեն ինչ մեքենա է տվել: Բայց որ Աստված որպես կյանք մեզ Իր Որդուն է տվել, դա արժեք չէ, և Նա կատարելապես արհամարհված է: Մենք Նրան ոչ միայն անարգում ենք ու չենք հարգում, այլև ընդհանրապես ոչ մի բանի տեղ չենք դնում:

Սիրելիներս, եթե մեզ թվում է, թե Որդուն անարգում ենք, բայց Հորը

հարգում ենք՝ սխալվում ենք: Սուրբ Գիրքն ասում է, որ Որդուն արհամարհելով հնարավոր չէ Հոր մոտ գնալ: Սուրբ Գիրքն ասում է, որ Հիսուսն Ինքն էր ասում՝ Ինքն է դուռը, և ով որ դռնով չի մտնում, նա գող է ու ավազակ:

Հիսուսի ծննդից մոտ 700 տարի առաջ է գրվել Եսայու մարգարեությունը, որն էլ ցույց է տալիս, որ Աստված գիտեր, թե ի՞նչ վերաբերմունք են ցույց տալու Իր Որդուն. «Ո՞վ հաւատաց մեր տուած լուրին, ու Տէրոջը բագուկը որո՞ւ հայտնուեցաւ» (Ես. 53:1-3):

Թվում է, թե ամեն ինչ շատ պարզ է գրված՝ Հիսուսը գալու է ու ասի. «Չավա՛կս, Ես եմ ճշմարիտ կյանքը, Ես եմ քո ուրախությունն ու հարստությունը, քո հոգին կկշտանա միայն այն դեպքում, երբ Ինձ հետ ընթրիք անես», իսկ դու երես ես դարձնում Նրանից՝ մտածելով, թե հեքիաթներ է պատմում... «Ի՞նչն ես Դու... ես գիտեմ, թե որն է իմ կյանքը, դա իմ փառքն է, իմ դիրքը մարդկանց մեջ»: Այսինքն՝ մինչև վերջ բացարձակ արհամարհում ենք: Եվ այդքանից հետո ասում ենք, որ այս բանն ենք խնդրել՝ չի տվել, այնինչ հարցով ենք դիմել՝ չի օգնել...

Սիրելի՛ եղբայրներ, քույրեր, Աստված մեզնից մեծ կամ դժվար բան չի ուզում, Նրա ուզածը միայն մի բան է, որ Իր ուղարկած Որդու խոսքերին հավատանք, չարհամարիենք Նրան: Աստված ուզում է, որ մենք մեր սրտերի մեջ ճիշտ խոսենք, ասենք. «Ներողություն, Տե՛ր Աստված, որովհետև ես մինչև հիմա անվերապահորեն հավատացել եմ, որ իմ կյանքն իմ փառքն է, իմ դիրքը մարդկանց մեջ: Արհամարհել եմ Քո Որդուն, ըստ արժանվույն չեմ ընդունել Նրան: Հիմա ես խոստովանում եմ, որ երես եմ դարձրել Նրանից»: Սիրելի՛ եղբայրներ, քույրեր, չմտածե՛ք, թե Աստծուն հանդիպելը շատ դժվար է: Ո՛չ, հազար անգամ ոչ... եթե մենք Հիսուսին չարհամարիենք, Տիրոջ խոսքը լսենք ու ենթարկվենք, խոստովանենք, որ մեր աղամական հավատքն ու մեր զգացմունքները, որոնցով առաջնորդվում ենք՝ սուտ են, կհանդիպենք Աստծու Որդուն, որ է իրական կյանքը: Եթե Նա թակում է մեր սրտի դուռը, ապա պիտի բացենք ու ասենք. «Ե՛կ, Հիսու՛ս, ես ուզում եմ ներողություն խնդրել Քեզնից, որ արհամարհել եմ, Քեզնից դուրս կյանքի եմ հավատացել և հիմա էլ հավատում եմ, բայց օգնի՛ր ինձ հաղթահարել իմ թերահավատությունը: Քո Սուրբ Հոգով օգնի՛ր, որ իմ հոգու աշխարհում հրաշք տեղի ունենա, որ ես հավատամ՝ Դու ես երկնքից իջած հացը: Ես հանձնվում եմ Քո ձեռքերի մեջ, Դու ես իմ հավիտենական կյանքը»: Մենք բոլորս

մեր սրտերում կարող ենք այս աղոթքն անել: Մեր նախանձին, մեր չար բնությանը չենք կարող հաղթել, բայց մեր սրտում կարող ենք ընտրություն անել, որոշում կայացնել և ասել. «Տե՛ր Աստված, ուզում եմ հավատալ, օգնի՛ր իմ թերահավատությանը: Ուզում եմ հավատքը որպես պարզ և ինձ տաս, ուզում եմ, որ իմ հոգու աշխարհը Դու Քո կամքի համեմատ վերանորոգես: Ես հանձնվում եմ Քեզ: Խոստովանում եմ, որ մինչև հիմա իմ սրտում սուտ եմ խոսել, իրականում Քեզ արհամարհել եմ, բայց հայտարարել եմ, որ քրիստոնյա եմ: Պաշտում եմ Քեզ: Փոխանակ վազելու ներքին սենյակս, որ Քո մեղմ ձայնը լսեմ՝ վազել եմ այնտեղ, ուր մի չնչին մարդկային փառք է եղել:

Ուզում եմ, որ իմ ականջները չլսեն ոչ մի շշուկ ու ոչ մի ծափ, որ իմ հոգին գաղտուկ տեղը Քեզ հետ զրույց անի: Հիմա ուզում եմ ճիշտ խոսել»:

Ով որ իր սրտում ճշմարտություն կիսուսի, կհայտնվի Աստծու վրանի տակ ու կհանդիպի Հիսուսին...

Հրայր Ամիրբեկյան

Թուրքիա, 2021թ., ՇՄ 7 (128)

ՔՆՆԵՑԵ՛Ք ՀՈԳԻՆԵՐԸ

Սիրելիներ, ամեն հոգիի մի հաւատաք, հապա հոգիները փորձեցէ՛ք՝ թէ արդեօք Աստուծո՛ւ՛ են. վասն զի աշխարհի մէջ շատ սուտ մարգարէներ ելած են:

Ա ՀՈՎՀ 4:1

1928թ. ԽՍՀՄ տարածքի ԱՀԲ եկեղեցիների համայնքներում հոգեբանական երկատվածությունը սրվեց: Որոշվեց ծոմով ու աղոթքով Տիրոջից առաջնորդություն խնդրել հետագա անելիքների համար: Զգացմունքային ծայրահեղ լարվածությամբ և երևակայությամբ բռնկված՝ համայնքի որոշ անդամներ սկսեցին «մարգարեանալ»: Հատկապես վառ ու «տպավորիչ» էր բազմանդամ ընտանիքի մայր մի քույրիկի «մարգարեությունը», որը Սուրբ Հոգու «անունից» համայնքից պահանջում էր հրաժարվել Տիրոջ Հարության տոնակատարությունից. քանի որ այդպես է հաճելի Աստծուն, և տոնել շաբաթը, ինչպես առաջնորդում է Մովսեսի չորրորդ պատվիրանը: Շատերն սկսեցին հրաժարվել կիրակնօրյա ծառայություններից ու քրիստոնեական տոներից:

1928-29 ձմռանը, երբ գյուղատնտեսական աշխատանքներն ավարտվեցին, ու քրիստոնեական համայնքները համեմատաբար ազատ էին զբաղմունքներից, հավաքները կազմակերպվեցին գրեթե ամեն օր, ու «մարգարեությունները» հաճախակիացան: Հիշյալ «մարգարեուհին» ոգևորության պահին խոսում էր երկրագնդի և նրա բնակչության մոտալուտ ոչնչացման մասին:

«Մարգարեությունը» նույնիսկ նշում

էր կանխորոշված գալիք պատուհասի հստակ ժամկետներն ու նշանները, որոնցով պիտի ուղեկցվեր այն: Դրանցից առաջինը Կորեոկյան մարզի իշխանության փոփոխությունը պիտի լիներ: Գալիք պատուհասից ազատվելու նպատակով «մարգարեուհին» յուրախիններին առաջարկում էր անհապաղ միջոցներ ձեռնարկել, կառուցել ապաստարան, որտեղ հնարավոր կլիներ պատսպարվել Աստծու գայության սպառնալիքից:

«Մարգարեությունն» ասում էր այնուհետև, որ մոտակա 666 օրերի ընթացքում (գազանի թիվը՝ Հայտն. 13:18), պիտի հասցնեն ստորգետնյա հսկայական ապաստարանը փորել, ամբողջ հողագունդը լափող կրակից փրկվելու համար պատսպարվել այնտեղ, ինչպես Նոյը փրկվեց համաշխարհային ջրհեղեղի ժամանակ՝ տապանում պատսպարվելով: Ընդ որում նախապատրաստական այդ հսկայական աշխատանքը պիտի ղեկավարեր անգրագետ, բազմանդամ, հոգսերի տակ կրած այդ քույրիկը: Հենց հաջորդ օրը ամբողջ համայնքը ձեռնամուխ եղավ կատարելու նրա գործնական ցուցումները, որոնք գնալով ավելի հստակ ու խելամիտ էին դառնում: Կառուցվելիք ապաստարանը պիտի գտնվեր հա-

մայնքի անդամներից մեկի կալվածքում, որը փողոցի կողմից շրջապատված էր ծառերով, շինություններով, և ամբողջովին ծածկված էր: Նրա հարևանությամբ գտնվում էին նույն համայնքի անդամների հողատարածքները:

Հիմնահողը կավային էր, մման կառույցի համար միանգամայն պիտանի:

Համաձայն «մարգարեության» պլանի՝ 15 մ խորություն ունեցող փոսից պիտի դուրս հանվեր կարծր կավային կազմ ունեցող 3000 քմ հող: Աշխատանքները պիտի կատարվեին միայն համայնքի անդամների կողմից, առանց տեխնիկայի միջամտության, բացառապես ձեռքով:

Բակում գտնվող խորդանոցում կով կար: Քանի որ աշխատանքները միայն գիշերով էին իրականացվում, կովին ստիպված եղան տեղափոխել խորդանոցի մյուս ծայրը, իսկ մսուրից, որտեղից նա սնվում էր, 75սմ շառավղով և 15մ խորությամբ խորանարդաձև անցք բացվեց: Անցքը երեսպատվեց տախտակներով ու ծառայեց շարժական սանդուղք տեղադրելու համար: Դրանով պիտի համայնքի անդամները ելումուտ ունենային ապաստարան: Այդ նույն խորությամբ խորդանոցից 30մ հեռավորության վրա գտնվող ջրհորի մոտ տանող թունել կառուցվեց: Ջրհորը ներսից երեսպատված էր կաղնե հաստ տախտակներով, և այնտեղ գտնվող ջրի մակարդակին հասնելու համար երեսպատված պատերից մարդու հասակին հավասար դուռ պետք էր փորել: Ջրհորի վերին բացվածքը 1մ խորությամբ պիտի փակվեր ծառով և լավ քողարկելու նպատակով սփռվեր հողով ու խոտով: Նախապատրաս-

տական այս աշխատանքներից հետո, ըստ «մարգարեության», ապաստարանի բոլոր մասերի միջև պետք է անցկացվեին գործող հաղորդակցության ուղիներ: Այնտեղ լինելու էին խորդանոցներ՝ պահածոների, չորացրած հացի պահպանման ենթակամքերի համար, բնակելի տարածքներ յուրաքանչյուր ընտանիքի համար (ընդամենը 8 ընտանիք), կանանց ու տղամարդկանց համար նախատեսված զուգարաններ: Օդափոխության համար պիտի գործեին կովի մսուրից և ջրհորի վերին ծածկույթի մոտ արված անցքերը: Ամբողջ գետնահորը պիտի երեսպատվեր հուսալի ամրություն ունեցող հենասյուների վրա ամրացված հղկված տախտակներով: Լուսավորությունն ապահովվելու էր ամենուր տեղադրված լամպերով ու մոմերով: Մոտավորապես այսպիսի տեսք ու կահավորում ուներ «հիսունական» համայնքի «մարգարեուհու» ցուցումներով կառուցված ստորգետնյա ապաստարանը: Գրեթե երկու տարի տևեցին քույրիկի երևակայության պտուղ հանդիսացող «մարգարեությանը» հավատացող մարդկանց ծանր գիշերային աշխատանքները:

Մսուրների վերևում բլուկներ էին կառուցվել, որոնց միջով զամբյուղներով վեր էր բարձրացվում կավային հիմնահողը, տարվում բանջարանոց ու հավասար շերտով տարածվում գետնի վրա: Աշխատանքների վերջում հողամասն ամբողջովին ծածկող հիմնահողը մոտ մեկուկես մետր բարձրություն ուներ: Կավահողն այնուհետև ծածկեցին սևահողով ու գոմաղբով՝ հետաքրքրասերների աչքից թաքցնելու նպատակով:

Թուրքա, 2021թ., №7 (128)

Գյուղակը հեռավոր մի անկյունում էր գտնվում: Նրա գրեթե բոլոր բնակիչներն էլ համայնքի անդամներն էին: Զգուշանալ էր պետք միայն եկվորներից, սակայն մինչև վերջիններիս հայտնվելը հերթապահ «դետը» տագնապի ազդանշանի օգնությամբ կանխում էր բոլոր կասկածներն ու վտանգները: Յերեկը գործնականում ոչ մի աշխատանք չէր կատարվում, և գյուղական կյանքն ընթանում էր իր սովորական, խաղաղ հունով: Պատերի, առաստաղի, հատակի երեսպատման նպատակով պատրաստվող տախտակները գյուղակ էին բերվում աստիճանաբար, փոքրիկ խմբաքանակներով, որպեսզի կասկածի տեղիք չտան: Ապաստարանի աշխատանքների և կահավորման ծախսերը հոգում էին համայնքի անդամները՝ սեփական միջոցներով:

«Մարգարեությունը» հորդորում էր բոլորին միավորվել և եղբայրական սկզբունքներով համայնքներ կազմակերպել, մեկ մարմին ու մեկ հոգի դառնալ: Համայնքի բոլոր անդամներն ու նրանց ընտանիքի անդամները Աստծու և միմյանց միջև ուխտ էին անում դառնալ մեկ ընտանիք՝ բացի կանանցից ու երեխաներից, որոնք Երկնային Քանան տանող իրենց ճանապարհի ուղեկիցներն էին: Ամբողջ ունեցվածքը «հասարակաց» էր:

Երբ համայնքը լիովին հաստատվեց, այն անվանեցին «Հայտնության համայնք»:

1930թ. ձմռան ավարտին ապաստարանները պատրաստ էին հագեցած կահույքով, տնտեսական պիտույքներով, պահեստավորած մթերքով:

Այնտեղ կարելի էր հանգիստ պատույարվել, եթե անգամ հողագունդն այրվեր: Պահեստավորված մթերքը լիովին կբավարարեր, եթե անգամ ստիպված լինեին մնալ այնտեղ կես տարի: Այդպիսի ժամանակամիջոց էր նախատեսվում այն իրադարձությունների համար, որոնց ընթացքում աշխարհը կկործանվեր բնական աղետի հետևանքով, ինչը կնախապատրաստեր Քրիստոսի երկրորդ գալուստը:

Սակայն ըստ «մարգարեության» այդ իրադարձություններին նախորդող փոփոխությունները՝ մարզի ղեկավարության փոփոխությունը կամ համայնքի անդամների նկատմամբ մասսայական քամահրանքը, տեղի չէին ունենում: Ամեն օր համայնքի անդամները սրտատրոփ սպասում էին նշյալ փոփոխություններին: Դրանք բավական իրատեսական էին, քանի որ այդ ժամանակահատվածում, կադրերի ոչ բավականաչափ արհեստավարժ լինելու պատճառով, հաճախ էին պաշտոնների վերաբաշխումներ լինում: Ամեն դեպքում, «հիսունականները» ընտանիքների միջև բաժանեցին ապաստարանի տարածքը, որպեսզի անհրաժեշտության դեպքում արագ կազմակերպեն վերաբնակեցումը: Եվ ահա, համայնքի ակտիվ անդամներից մեկը, որ դժգոհ էր տարածքի բաշխման արդյունքներից, առանց երկար մտածելու գնաց ու մանրամասնորեն պատմեց այն ամենի մասին, ինչ տեղի էր ունենում Վիսելիի խուտորում:

Նույն օրը գյուղակ ժամանեցին ազգային անվտանգության աշխատակիցներն ու խուզարկեցին «հիսունականների» տները, ապաստարանները:

Աննկարագրելի էր նրանց զարմանքը, երբ իջան ապաստարան ու ակամատես եղան գործուն արհեստավար- ժություն պահանջող ստորգետնյա աշխատանքներին: Երկար ժամանակ նրանք համառորեն հարցաքննում էին համայնքի անդամներին հատկապես այն մասին, թե ով է ղեկավարել շինարարական աշխատանքները, քանի որ այդպիսի գործնական տեղեկացվածություն կարող էր ունենալ միայն համայնքում երկարաժամկետ աշխատանքի փորձ ունեցող լեռնային ինժեները: Ի վերջո չեկիստները համոզվեցին, որ շինարարական աշխատանքները ղեկավարել է «մարգարեուհի» քույրիկը, որ համառորեն շարունակում էր պնդել՝ ինքն ընդամենը եղբայրներից հաղորդել է այն, ինչ իրեն «ասել է» Սուրբ Հոգին:

Տևական հարցաքննությունից հետո ՊԱԿ-ը որոշեց անհապաղ փակել ապաստարան տանող ստորգետնյա ուղին, և հաջորդ օրն իսկ համայնքի բոլոր անդամներին «մարգարեուհու» հետ միասին բերման ենթարկեցին ՊԱԿ:

Նույն օրը երեկոյան չեկիստները ժամանեցին խուտոր և հիսունականների ընտանիքներին ու «մարգարեուհուն» հեռացրին մարզից: Հաջորդ օրը համայնքի անդամները տարհանվեցին և ուղարկվեցին հեռավոր Աբխազիա, որտեղ էլ աստիճանաբար հարմարվեցին ապրուստի նոր պայմաններին:

Այնտեղ նրանցից շատերը խուսափեցին արքայից ու կուլակաթափությունից: Աբխազներն առանձնապես չէին հետաքրքրվում եկվորներով, ուս-

տի «հիսունականները» կարողացան փրկվել ՊԱԿ-ի հետապնդումներից, տեռորից ու բռնարարներից: Իրենց հետ կատարվածից ցնցված «հիսունականները» շատ էին տառապում այն փաստից, որ չար ոգին մոլորեցրեց իրենց՝ ներկայանալով իբրև Սուրբ Հոգի: «Մարգարեուհին» շարունակ լռում էր և ի պատասխան իրեն ուղղված կշտամբանքների միայն ուսերն էր թոթվում: Իսկ նրանց ղեկավարը՝ փոքրամարմին ու համակրելի մի ծերուկ, լայն ժպիտով պատասխանում էր. «Հիմա միայն մենք հասկացանք, թե ինչպես կարող է հակառակորդը լուստ հրեշտակի կերպարանք ընդունել ու մոլորեցնել հավատացյալներին: Եթե այդ ամբողջ «ճշմարտությունը» չար ոգու բացարձակ խաբկանքն էր, ապա մասն մեր կազմակերպած «Հայտնության համայնքը» ևս մոլորություն էր: Ահա թե ինչպես կարողացավ սատանան խաբել մեզ և ինչպես սասանեց մեր հավատքն ու ցնցեց ամբողջ համայնքը»:

Այդ իրադարձություններից ավելի «հիսունականների» համայնքը չփորձվեց: Նրանք շարունակեցին իրենց հավաքույթները մի աբխազի տանը: Հետագայում, երբ Աբխազիայում սկսեցին ձերբակալել նախկին կուլակներին ու ՊԱԿ-ի հետապնդումներից խուսափած մարդկանց, մեր «հիսունականները», ձեռք բերելով համապատասխան փաստաթղթեր ու տեղեկանքներ, մեկնեցին տարբեր ուղղություններով:

**“Посланник пятидесятницы”
(Иван Воронаев и сподвижники)**

Թարգմ., 2021թ., № 7 (128)

Արդյո՞ք հալածանքներն ավարտվել են

«Միտքերնիդ ըլլան կապուածները, որպէս թէ անոնց հետ դուք ալ կապուած էք...» (Եբր.13:3):

«Եւ ամէն անոնք որ կ'ուզեն աստուածաշնորհեամբ ապրիլ Քրիստոս Յիսուսով՝ հալածանք պիտի կրեն» (Բ Տիմ.3:12):

Ոչ վաղ անցյալում մեր քույրերն ու եղբայրները Հիսուս Քրիստոսի մասին վկայելու համար հայտնվում էին բանտերում, անարգվում էին ու ծեծվում: Հիմա համարում են, որ Քրիստոսի եկեղեցու հանդեպ հալածանքը դադարել է, սակայն յուրաքանչյուր քրիստոնյա իր կյանքի ընթացքում Տիրոջ անունը դավանելու համար քիչ թե շատ հալածանք է կրում:

Աստծու փառքի համար ուզում են պատմել մեր եղբայրներից մեկի մասին, որը բանտում հայտնվեց ու հալածվեց Քրիստոսի անունը դավանելու և Նրա փառքը ներկայացնելու համար:

Մուրմանակի երկրամասում Զաօգերսկ կոչվող զինվորական մի փոքրիկ քաղաք կա, որին հասել էր Տիրոջ հավիտենական խոսքը և հաստատվել Նրա եկեղեցին: Եկեղեցու անդամների մեջ կային մասն զինծառայողներ, որոնցից մեկի մասին այսօր ուզում են պատմել:

Երբորդ կարգի կապիտան Օլեգ

Եվգենիի Բաշկանսկին դեռ չորս տարի առաջ Տեր Հիսուս Քրիստոսի մասին ոչինչ չգիտեր: Ապրում էր մեղքերի մեջ: Բայց մի օր Աստծու Խոսքը կայնում է նրա սրտին... մա անկեղծ սրտով զղջում է իր գործած մեղքերի համար և ընդունում Տիրոջն իր սրտում:

Սուրբ Հոգով և ջրով մկրտվելուց հետո մա դառնում է այդ զինվորական ավանի Ավետարանի հավատքի քրիստոնյաների եկեղեցու անդամ: Ինչպես ցանկացած անկեղծ քրիստոնյա, Բաշկանսկին չի կարողանում չվկայել Տիրոջ մասին: Նա այդ անում էր մասն ծառայության ընթացքում: Նշեն, որ Բաշկանսկին իր ողջ ծառայության ընթացքում չէր ունեցել անգամ մի դիտողություն:

1993թ. ամռանը քաղաքի զինվորական պահեստներից մեկից գողանում են մի ուրանե առնի, որն օգտագործվում է միջուկային սուզանավերում: Կատարվածի մասին զեկուցվում է նախագահ Ելցինին: Օլեգին որպես ավագ սպա նշանակում են որոնողա-

կան խմբի ղեկավար և տալիս սոնու որոնման մոտավոր տարածքը: Սակայն փորձիր գտնել ուրանե սոնին հյուսիսային հանգած հրաբուխների խառնարաններում... Բայց «...Մարդոց կողմանե անկարելի եղած բաները Աստուծոյ կողմանե կարելի են» (Դուկ.18:27): Օլեգ եղբայրն օգնության աղոթքով դիմում է Տիրոջը, և Տերը տեսիլքով ցույց է տալիս այդ սոնու տեղը՝ պոլիէթիլենի մեջ փաթաթված:

Սուրբ Հոգու առաջնորդությամբ նա իր խմբի նավաստիներին առաջարկում է գնալ որոշակի ուղղությամբ, սակայն նրանք հրաժարվում են, քանի որ այդ տարածքը իրենց վստահված տարածքից դուրս էր: Օլեգը միայնակ գնում գտնում է առանցքն ու այդ փաթեթին մատով չկպնելով՝ կանչում է որոնողական խմբի մասնակիցներին: Նրանք, բնականաբար, շտապ տեղ են հասնում, և Բաշկանսկին վկայում է բոլորի առաջ, թե ինչ է արել Տերը: Հրամանատարությունն, իհարկե, Օլեգին պարզեցատրում է, բայց նա չի դադարում ասել, որ դա իր շնորհքը չէ:

Երբ նրան ցուցմունք տալու համար կանչում են դատախազություն, այնտեղ նույնպես Բաշկանսկին վկայում է Տիրոջ կատարած գործի մասին: Դրանից հետո նրան իր մոտ է կանչում նավատորմի ծովակալը, որ իրեն պատմի, թե ինչպես է կարողացել գտնել սոնին: Օլեգը ծովակալին և ներկա գտնվող մյուս սպաներին վկայում է

Տիրոջ կատարած մեծ գործի մասին: Ծովակալը նրան ընդմիջում է, թե՛ ինչ էս մեզ Աստծու մասին պատմում, ասա՛, թե ինչպես էս կորուստը գտել: Սակայն Բաշկանսկին շարունակում է Աստծու կատարած գործի մասին պատմել:

Հետո մեր եղբորը մի քանի անգամ կանչում են Մուրմանսկի զինվորական դատախազություն, վերջին անգամ նա տուն չի վերադառնում: Նրան մեղադրում են սոնու գողության մեջ: Այդ ժամանակ ինձ որպես վկա կանչեցին զինդատախազություն: Չաօգերսկի և Մուրմանսկի եկեղեցիներն արդեն սկսել էին անդադար աղոթել Օլեգի համար:

Քննիչին հետաքրքրում էր, թե երբ է կազմավորվել Չաօգերսկի եկեղեցին, երբ են ես դարձել հավատացյալ, երբ են ծանոթացել Օլեգի հետ: Դատախազություն հատկապես ինձ էին կանչել, որովհետև ես ավելի մանրամասն կարող էի ներկայացնել Օլեգին՝ որպես քրիստոնյայի: Ես, իհարկե, ասացի, որ Օլեգը ճշմարիտ քրիստոնյա է, և հնարավոր չէ, որ նա գողություն կատարի, և հետո էլ՝ այն գիշեր, երբ կատարվել էր գողությունը, ես գիշերել էի Օլեգի տանը և կարող էի հաստատել, որ նա ոչ մի բան տնից չի բացակայել:

Քննչական մեկուսարանում նույնպես Բաշկանսկին շարունակում է մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսի մասին վկայել:

Թուրք., 2021թ., № 7 (128)

Նույն բանտախցում է լինում մասնակը, որ մեղադրվում էր սպանության մեջ: Նա այնպիսի հակակրանք է տալով Օլեգի նկատմամբ, որ մետաղյա բաժակով ցանկանում է Օլեգի դեմքն այլանդակել: Հետագայում Օլեգը պատմում է, որ ինքը բոլորովին վախ՝ չի ունեցել, որովհետև Աստված իր հետ է եղել: Տերը դրել է այդտեղ գտնվող հանցագործներից մեկի սրտում, որ նա վեր կենա ու ասի. «Սկզբում փորձիր

ի՛նձ հարվածել, ապա՝ նրան»: Կոնֆլիկտը լուծվել է այդքանով:

Տիրոջ գործը Բաշկանսկու միջոցով շարունակվում է: Նրա հետ մատաններից շատերը խոստովանում են իրենց մեղքերը, Սուրբ Հոգով մկրտություն է լինում: Նույնիսկ կից բանտախցում փակված թմրամոլին Օլեգն ինչ-որ կերպ կարողանում է Ավետարան փոխանցել և Հիսուսի մասին վկայել: Տերը կանգնում է այդ թմրամոլի սրտին, ու նա ազատվում է այդ մահացու կապվածությունից, իսկ երբ

հանդիպում է Օլեգին, անկեղծ ու ջերմ գրկում է նրան:

Իմիջիայլոց, երբ Օլեգին տանում են քննչական մեկուսարան, նա քննիչին ասում է. «Ես գիտեմ, որ դուք ինձ Աստծու Խոսքը վկայելու համար եք կանչում»: Այդ համարձակությունը նրան Սուրբ Հոգին էր տվել: Քննիչները, ովքեր մտադրվել էին Օլեգին մեղադրել իր չկատարած հանցագործության մեջ, չէին կարողանում հասկանալ այն հրաշքը, որ Աստված էր կատարել: Եվ իսկապես. «Իսկ շնչառոր մարդը Աստուծոյ Հոգիին բաները չընդունիր, վասն զի անոնք իրենց յիմարութիւն են, ու չկրնար ալ գիտնալ, վասն զի հոգևոր կերպով կը քննուին» (Ա Կորնթ.2:14):

Բաշկանսկուն ազատում են և ուղարկում Մուրմանսկի զինվորական հոգեբուժարան: Նա այնտեղ էլ չի դադարում վկայել Տիրոջ խոսքը, ինչի հետևանքով լսողներից շատերն են ընդունում Տեր Հիսուս Քրիստոսին: Ընդունողների մեջ է լինում մի ենթասպա, որը բազում պիղծ ոգիներով է բռնված լինում: Նա իր կյանքում մեծ ողբերգություն է ապրած լինում՝ հարբած վիճակում յոթերորդ հարկից ցած է նետված լինում, սակայն ողջ է մնում: Դրանից հետո սկսում է տարբեր ձայներ լսել: Օլեգի աղոթքից հետո նա ազատվում է չար ոգիներից, ընդունում է Հիսուսին իր սրտում:

Այսպես Աստված Իր իմաստու-

թյամբ Օլեգին տանում էր այդ ճանապարհներով, որպեսզի սատանայի ճիրաններում բռնված մարդկանց ազատություն տա:

Այդ հոսպիտալում է լինում նաև մի նավաստի, որը փորձել էր կախվել, բայց փոշմանելով, վերջին վայրկյանին հասցրել էլ ձեռքերը մտցնել օղակի մեջ, սակայն վնասել էր ձայնալարերը: Օլեգը ծոմով աղոթում է այդ նավաստու համար, և նրա ձայնը վերականգնվում է:

Ես գրուցեցի այդ հոսպիտալի բուժքույրերից մեկի հետ: Նա պատմում էր, որ երբ Բաշկանսկին այնտեղ էր գտնվում, նույնիսկ ամենամոլագար հիվանդները հանդարտ էին: Իսկ երբ Օլեգի կինն է գրուցել բուժող բժշկի հետ, վերջինս խոստովանել է, որ Օլեգի վկայած Աստծու Խոսքը իր սրտին էլ է կալել:

Աստծու գործերն անքննելի են, այդպես Նա մեզ համար անհասկանալի ճանապարհներով Օլեգին տարավ վկայելու այնտեղ, ուր անհնար էր մտնել հենց այնպես: Ինչպես Հովսեփի նկատմամբ մարդիկ ցանկանում էին չարություն անել, բայց Աստված այն բարիքի փոխեց, այնպես էլ եղավ Օլեգ Բաշկանսկու պարագայում:

Մեր եղբորը ստիպված էին դուրս գրել: Նա վերադառնում է Ջաօգերսկ ու նորից զբաղեցնում իր պաշտոնը, բայց մի որոշ ժամանակ անց նրան ուղարկում են ստուգման՝ Մոսկվայի

Մերբսկու անվան ինստիտուտ: Աստված այնպես էր նրա ճանապարհը տանում, որ նա հայտնվի բոլոր բաժանմունքներում ու ամեն տեղ վկայի Քրիստոսի մասին: Այդ մասին լսում է նաև մի մարդ, որն ինքնապաշտպանության համար մարդ էր սպանել: Խիղճը նրան տանջել էր: Լսելով Տիրոջ բարի լուրը՝ նա զղջացել էր ու ընդունել Հիսուսին իր սրտում: Աստված այնպես էր ամեն բան կազմակերպել, որ այդ մարդը հոգեբուժարանից դուրս գրվելուց հետո չէր դատապարտվել ազատագրկման:

Օլեգին հետազոտող պրոֆեսորը նրան հոգեկան հիվանդ չէր համարել՝ չնայած այն բանին, որ թե՛ նախկին զինվորական հոսպիտալի բժիշկներին և թե՛ Մերբսկու ինստիտուտի մասնագետներին հանձնարարված էր եղել Բաշկանսկուն հոգեկան հիվանդ ճանաչել: Այդ պրոֆեսորը ոչ միայն նրան հիվանդ չէր ճանաչել, այլև իր մոտ էր հավաքել մոտ վաթսուն ապագա քրեմիչների, ովքեր գործնական պարամունքներ էին անցնում ինստիտուտում և Բաշկանսկուն թույլ էր տվել, որ վկայի Հիսուս Քրիստոսի մասին:

Թվում է, թե հալածանքների ժամանակներն անցել են, սակայն նրանք, ովքեր ճշմարտապես Հիսուսի ետևից են քայլում, առաջվա նման կրում են հալածանք Նրա անվան համար:

Սերգեյ Նիզովսկի, ք. Ջաօգերսկ
«Բյազովեստնիկ», ք. 6 1995թ.

Թուփա, 2021թ., № 7 (128)

Աստված ամենա- կարող ու ողորմած է

2004թ. օգոստոսյան մի շոգ օր աղջկա, որդու և որդու ընկերոջը առավոտ վաղ ճանապարհեցի Կիրովական, իսկ ես գնացի Ջրվեժ՝ հավաքույթի: Վայելում էի Տիրոջ քաղցր ներկայությունը. Հիսուս այցելել էր, ու սիրտս ցնծում էր, իսկ աչքերիցս առատ արցունք էր հորդում...

Անսպասելի ինձ մոտեցավ սպասավոր եղբայրը և հրավիրեց դուրս. «Քույրս, հայրդ քեզ է սպասում»: Մոտեցա հայրիկիս, որն ինձ ասաց՝ շտապ տուն գնանք: Բայց պատճառը հայտնելուց խուսափեց: Եւ երբ մերժեց խնդրանքս՝ մինչև հավաքույթի ավարտը մնալը, հասկացա հարցի լրջությունը: Անհանգստացա, բայց ներսս անհասկանալի խաղաղություն էր:

Հասանք տուն, բակում հավաքված հարազատներիցս մեկը վազեց ընդանաջ, թե՛ «Չվախենա՛ս, երեխաներին ոչինչ չի եղել»: Այստեղ ես իսկապես վախեցա...

Կատարվել էր սարսափելին:

Չհասած Հրազդան, որտեղից որտեղ մեքենայում հայտնվում է չարաբաստիկ մի մեղու: Որդիս էլ ինչ անի՝ դեկը թողնում է, ընկնում մեղվի ետևից: Արդյունքում մեքենան շրջվում է, երեք պտույտ տալով գազոնի երկայնքով՝ կանգ է առնում: Հետո աղջիկս պատմում է. «Չհասկացա՝ ինչ և ինչպես պատահեց, որ ես դուրս թռա մեքենայի պատուհանից ու պառկեցի գազոնի

կանաչների վրա. ասես ինչ-որ մեկը ինձ հանգիստ դրեց այնտեղ: Այնքան լավ էի զգում, որ կարծեցի՝ դրախտում եմ»:

Իհարկե, այդ պահին ամենաահավոր սարսափը ապրում է որդիս: Մի կերպ մեքենայից դուրս սողոսկելով՝ ինքն ու ընկերը կանգնում են շրջված մեքենայի կողքին ու սարսուռով նայում քիչ հեռու, խոտերի մեջ ընկած աղջկա: Տղաս հապաղում է մոտենալ՝ մտածելով ամենավատը: Ընկերը ավելի համարձակ է գտնվում. մոտենում է աղջկա... ու հանկարծ ամբողջ ուժով բղավում՝ կենդանի՛ է, կենդանի՛ է...

Որդիս վազում է: Ծիծաղն ու արցունքը խառնվում են իրար...

Սիրելի՛ ընթերցող, Աստծու ողորմությունը միշտ կատարյալ է, երբեք կիսատ չի լինում: Մեքենան վերածվել էր մետաղի ջարդոնի, բայց երեխաներիս վրա մի քերծվածք անգամ չկար: Բուժզննումներից հետո մեկ անգամ ևս համոզվեցինք, որ Աստված ամենա-ամենա-ամենակարող է:

Սիրելի՛ Հիսուս, գոհությունս ու շնորհակալությունս սահմաններ չունեն: Այդ օրը ինձ կրկին պարզեցիք իմ գավակներին. աղջիկս ապաշխարեց, որդուս դեռ սպասում եմ: Հավատում եմ, որ Քո սկսած գործը կիսատ չի մնա: Փառք Տիրոջ:

Մարիամ քույր, Ջրվեժի տարածք

ՍԻՐԵԼԻ՝ ԸՆԹԵՐՑՈՂՆԵՐ

Աստված սիրում է ձեզ եւ ուզում է, որ դուք հավատաք Իրեն ու փրկուրյուն ունենաք: Այդ մասին Հովհաննու 3:16-ում կարդում ենք. «Որովհետեւ Աստված այնպես սիրեց աշխարհը, որ Իր միածին Որդուն տվեց, որ ով Նրան հավատա՝ չկորչի, այլ հավիտենական կյանք ունենա»: Եթե դուք ուզում եք ավելին լսել ու իմանալ Աստծու եւ Նրա Խոսքի մասին, կարող եք դիմել հետևյալ հեռախոսահամարներով:

Երևան		
Ավան	093-813-153	Մալիսայան Օնիկ
Զեյթուն	055-66-82-06, 099-66-82-06	Ալդինյան Լևոն
Էրեբունի	093-53-43-68	Բարսեղյան Մնացական
Կենտրոն	094-843504	Պետրոսյան Հայկ
Կոմիտաս	093-26-20-72	Ալավերդյան Սարգիս
ՀԱԹ (Բանգլադեշ)	055-72-28-12	Հովհաննիսյան Գևորգ
Նորքի զանգված	099-87-38-88, 077-87-38-80	Նազարյան Ահարոն
Նորքի զանգված	091-16-49-45	Անտոնյան Արթուր
Շենգավիթ, Չարբախ	077-55-57-55	Ամիրջանյան Արմեն
Աջափնյակ	093-83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Քանաքեռ	093-53-25-26	Ամիրքեկյան Հրահատ
3-րդ մաս	093-83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Շրջաններ		
Արովան	094-91-43-24	Քեչիշյան Զանիկ
Ալավերդի	094-30-80-40	Դավոյան Վալերի
Աշտարակ	098-01-72-60	Սկրտչյան Անդրանիկ
Ագարան	093-77-06-70, 091-77-06-70	Գասպարյան Միշա
Արարատ	094-20-60-36	Ներսիսյան Նորիկ
Արբիկ	077-70-28-38	Փիլոյան Պողոս
Արմավիր	077-84-45-05	Այվազյան Վազգեն
Արտաշատ	093-72-48-88	Համբարձումյան Վաչագան
Արտաշատ (գյուղերը)	093-83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Արտաշատ (Ագատաղան)	098-46-12-61	Ստյոպա, 094-68-67-68 Արմեն
Գավառ	093-68-84-92	Մանուկյան Վարուժան
Դիլիջան	093-18-77-33	Սահակյան Սասուն
Եղեգնաձոր	077-40-26-24	Մարտիրոսյան Արզուման
Զանգեզուր	094-00-94-08	Մարդյան Միհր
Էջմիածին	093-88-68-74	Հովակիմյան Ռոբերտ
Հրազդան	094-22-33-15	Օհանյան Աշոտ
Դարաբաղ	094-00-94-08	Մարդյան Միհր
Ճամբարակ (Կարմիր)	093-73-31-73	Հարությունյան Սուրեն
Մասիս	091-71-62-64, 093-71-62-64	Հարությունյան Մելսիկ
Մարտունի	093-86-30-13	Արշակյան Մելիք
Նոյեմբերյան	094-92-01-90	Նավասարդյան Ռուբեն
Շիրակի մարզ	099-30-79-69	Դարձանյան Գրիշա
Չարենցաղան	093-28-64-13	Հայրապետյան Գևորգ
Սպիտակ	094-92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Սևան	093-48-76-43	Նադարյան Արթուր
Վանաձոր	094-92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Վանաձոր	093-08-71-29	Նազարյան Ավետիք
Վարդենիս	094-91-44-80	Նշանյան Տոփիկ
Վեդի	094-03-26-16	Աղաբեկյան Գառնիկ (Ռուբիկ)
Տաշիր	093-09-84-33	Սուքիասյան Նորիկ
Տավուշ	093-43-72-33	Օհանյան Արթուր

